

Izhaja po
dvakrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere
in ne konfiseira policija.

v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Velja celo leto 3 gld.,
pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt
leta 80 kr.
za vsacega brez ozira.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji „Za vodo“ hiš.-št. 250 v drugem nadstropji na ulice.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Dobrota ponemčevanja šol.

V nekem kraju na Slovenskem je učitelj, nekoliko bojazljive narave, kakor jih je več, kateri se posebno rad šolskim nadzornikom prikupuje. Uči otroke, kolikor vé in more, se vé da le slovenski, ker kmečki deci okorna nemščina ne gre nikakor v glavo.

Nekega dne zvé, da ga ima doleteti čast šolskega ogledovanja po šolskem nadzorniku, kateri pa je, kakor zdaj, žalibog, skoro vsi, nemškutar. Učitelj je v veliki zadregi, ker spozná, da se njegova šola z nemščino ne bo mogla nikakor odlikovati. Brez tega si pa ne upa doseči pohvale šolskega nadzornika.

V tej zadregi mu šine neka misel v glavo. Pokliče nekoliko najboljših učencev k sebi in jim jame, kolikor mu je v naglici mogoče, ubijati nemške besede v glavo. Najpriležnejše se mu zdi, ako jih nauči nemških imen domačih živali, orodja, župana, učitelja itd. Zapiše in trobi jim toraj: „Konj — *Ross*, vol — *Ochs*, osel — *Esel*, učitelj — *Lehrer*, šolski nadzornik — *Schulaufseher*, župan — *Bürgermeister*, koštrun — *Schöps*, srenjski svetovalec — *Gemeinderath*, palica — *Stock*, denar — *Geld*, itd.

Otroci, ki teh besed še niso nikdar slišali, jamejo se jih učiti, da jih skoro glava boli, učitelj jih izprašuje in spozna, da se bo za silo že mogel pobahati z njihovim znanjem nemščine.

Odločeni dan pride in šolski nadzornik se pripelje, se vé da na deželne stroške. Skušnja predmetov v slovenskem jeziku kaže lep napredek, otroci se dobro odlikujejo. Nadzornik reče proti koncu skušnje:

„Gospod učitelj, kar se tiče poduka v slovenskem jeziku, ne bom ničesar rekel. Vidi se, da otroci store, kar morejo, in Vi tudi. Toda glavna stvar je nemščina. Nadjam se, da tudi Vi previdite, kako važna je nemščina že za vsacega kmeta, nemški jezik je jezik olikanih narodov. Zarad tega poskusimo, koliko so otroci v nemščini napredovali.“

„Da, da, gospod nadzornik“, reče do tal sklonjen učitelj, „to previdim in sem svoje učence vadil, kar mi je bilo mogoče, tudi v nemščini. Dovolite mi, visoko častiti gospod nadzornik, da jaz stavim nekoliko vprašanj. Do zdaj učili so se otroci le glavna imena njim znanih stvari, osob in živali. N. pr. Janez, povej mi, kako se pravi po nemški „konj“?“

„*Ross*“, se odreže fantič dokaj pogumno.

„Dobro, le naprej,“ pravi šolski nadzornik zadovoljnega obraza.

„Jože, povej ti, kako se pravi po nemški „osel“, vprašuje učitelj dalje.

„*Ochs*“, zakriči fantič na ves glas.

„Oho!“ pristavi učitelj prestrašen, „si se zmotil. Povej ti, France!“

France: Osel se pravi — se pravi —

Jože: Že vem, — se pravi „*Schöps*“.

Učitelj: Ni res, kaj se pravi „*Schöps*“ po slovenski, povej ti Tine!

Tine: „*Schöps*“ se pravi — pravi — „župan“.

Učitelj (se praska za ušesi). Butec ti! Ni res! Si že pozabil. Kaj se pravi „*Schöps*“, veš ti, Jaka?

Jaka: Se pravi „učitelj“. (Nadzornik se smeje.)

Učitelj: Ni prav! Kaj se pravi „učitelj“ po nemški? Veš ti, Tone?

Tone: „Ochs“ — ne „Ochs“ se pravi „župan“.

Učitelj (si briše potni obraz). Gospod nadzornik, vidite, otroci niso navajeni časti, da bi jih poslušal visok gospod Vaše vrste, zato so vsi zmešani, nobeden ne ve, pri čem da je. Prašal bom le še enega, kateri je dozdej prekosil vse druge. (Učencem.) Danes ste vse pozabili. Vendar ti, Matijček, ki si dozdej vselej največ vedel, menda nisi vsega pozabil. Dobro me poslušaj in razumi: Ta gospod so gospod šolski nadzornik. Kako se imenuje „šolski nadzornik“ po nemški?

Matijček: Šolski nadzornik se pravi — se pravi —

Učitelj: No, no, le pomisli, saj si se učil: beseda se začne z —

Matijček: Aha, že vem. „Šolski nadzornik“ je — je —

Nadzornik: No, no, ne boj se, le izgovori, šolski nadzornik je —

Matijček: „Esel“.

Komaj je deček izgovoril te besede, pobere nadzornik klobuk in sebe iz šole ter se odpelje. Učitelj pa še do danes pričakuje njegove pohvale.

Ali se je to pripetilo šolskemu nadzorniku g. Piskru, tega ne vemo na tanjko, mogoče bi bilo.

Krišpin Krišpovič.

Kajti kdor ne živi tje v en dan, marveč opazuje svet kolikor od zgodovinske, toliko od modroslovske strani, bo spoznal in se spominjal, da so se najvažnejše dogodbe obhajale s pojedini nami. Zategavoljo je prav za prav vsaka reč, vsaka dogodba še le potem važna, vsaka naprava — bodi-si postava ali sklep kacega društva — še le potem veljavna, ko se je pristojno obhajala s pojedino, pri kateri se je vsaj polovico jedcev in pivcev vpijanilo. Kaj bi bila — da preidemo na sedajni čas — na priliko glasovita volilna reforma, ako bi je ne bili obhajali naši „pijontari“ in nemškutarji s slovesno pojedino v kazini? Nič, prav nič, še toliko ne, kolikor n. pr. znameniti §. 19 v našem državnem zakoniku. Tedaj je pri vsaki novi naredbi, vsaki potrjeni postavi treba, da jo obhajajo naši nemškutarji s pojedino, pri kateri se jih zbere, kolikor jih morejo skup zbobnati, gori od predsednika Auersperga noter do „štamcarja“ Tomanu doli.

Nego pri taki pojedini ni to, kar se je in pije, poglavitna reč, — da-si brez vina ni prave naukušnosti niti pri Auerspergu, niti pri Tomanu —, marveč to, kar take pojedine tistih nemškutarjev še le prav zabeli, to so govori in napitnice, ktere se sprožijo, kedar jame želodec molčati ali pa vinski duh rojiti po možganih. Dan današnji, v dóbi jezikovanja ali jezični dóbi, pa hoče vsak govoriti in ne gleda se toliko na to, kaj govori, kolikor na to, da govori.

Ampak toliko, kolikor se govori pri znanih zborih nemškutarjev, se ne govori nikjer, še celó tam ne, kjer se snide po dvajset starih, jezičnih, opravljivih bab. Zatoraj ni mogoče vsega zapisati, kar se govori, samo nekaj bom omenil, kar mi je bilo pri teh govorih vendar-le všeč.

Prvič govor gosp. Koreljna Wurzbacha. Mož je opravljal Hohenwartha, prav za prav njegovo dóbo, da je bila strašno slaba, nasprotno Auerspergovemu ministerstvu,

ktero je po besedah gospoda Koreljna izvrstno. In zakaj je bilo Hohenwarthovo ministerstvo slabo? Gotovo zato, ker gosp. Koreljna ni odstavilo od kranjskega deželnega predsedništva. Zakaj pa je Auerspergovo ministerstvo tako izvanredno izvrstno? Gotovo zato, ker je gosp. Koreljna prekucnilo iz sedeža. Morda je to res, toda jaz na Koreljnovem mestu bi bil tako napitnico napravil rajši doma, kedar sem sam, kakor v takem kraju, kjer me kdo sliši in potem po časnikih raznaša besede.

Drugič napitnica gosp. Goloba iz Šentjurja, in to v dvojnem, namreč v jezikoslovnem in zgodovinskem obziru. Ta slavni šentjurski Golob tare nemški jezik, da človeka, ki ga mora poslušati, ušesa, trebuh in glava boli, da se mu zdi, kakor bi slišal marširati polk kruljevih s palicami. Potlej je pa tudi napil gospodu grofu Thurnu radoljskemu, čes, da je Leonid špartanski, za kar naj se mu gospod Hijacint turnski sam zahvali, kajti Leonid je branil Termopile proti Perzijanom in padel v boji, gospod grof Thurn pa na Dunaji v zbornici dolg čas prodaja in sicer po 10 gld., kateri se mu zato plačujejo na dan. Vrh tega Leonid ni bil grof, kar kaže popolno nevednost Golobovo v zgodovini špartanski, in se tudi ni boril za ustavo, marveč branil svojo deželo napada sovražnikov. Tudi ga niso poslali nemškutarji v boj, timveč Špartanci, ki so ljubili svojo domovino; dalje je bil gospod Leonid junak, kar pa gosp. grof Hijacint ni, to se vidi, če si dá pri krojaču obleko pomeriti. — In s takimi zgodovinskimi vednostmi se predrzne gospod Golob v Ljubljano priti in napijati grofu Thurnu? Naj si kupi rajši nemško slovnico in se doma uči nemščine, predao gre med nemškutarje obhajati nekaj, o čemur misli, da je medeno žganje. Drugič naj si dá Thurna namalati in potem ne bo nihče mislil, da je Leonid špartanski. Na zdravje, gosp. Golob, „den Gott leben möge!“

Tim manj pa se more človek vbriniti čudenju, zakaj da nemški listi nič ne omenijo govora gospoda „štamcarja“ Thomana, tim več, ker je bil ta govor mu prišel iz najglobokejše globočine srca. Mož je namreč, ko se je bil že vsled mnogih napitnic naukušil, v enomer trdil: „Kaj? Jaz naj govorim? Pri moji duši, da ne bom, pri moji duši.“

Glejte, tak govor je vreden, da pride z najdebelsimi črkami v „Tagblatt“, za to bi morala policija veliko bolj skrbeti, kakor za „Brencljna“, kar pa vendar nikdar in nikomur koli branilo ne bo, da si vselej lahko tega „Brencljna“ naroči, kedar koli in za kolikor časa koli se mu poljubiti dopade.

Kaj gosp. Ahčin prepové.

Slavni konfiskovalec Anton Ahčin je prepovedal to-le berilo pri „Sokolovskem večeru.“

Zanimivosti Ljubljane.

„Beži mi Praga, Pešta se skri.
Dunaj Ljubljani glihe nič ni.“

Tako ali vsaj blizo tako je pel ali bi bil pel nek slovenski pesnik, čegar ime sicer ni znano, ki pa še tudi ni bil zaprt. Omenjeni pesnik bil je jako navdušen častitelj bele Ljubljane, kar se vidi iz teh začetnih besedi njegove ode, ktera bo tistikrat izgotovljena, kedar bo na „narodnem domu“ vibrala zastava na zeleni smreki in bodo tesarji in zidarji „likof pili“.

A ne samo omenjeni slavni slovenski pesnik je bil vnet častitelj Ljubljane in to ne le, dokler je bila nedolžno bela, timveč tudi še po njenem propadu, ko se je vdala nemškutarju; ampak tudi jaz sem bil in bom častitelj njen, dokler se me ne bo sramovala. In ker sem častitelj Ljubljane, občudujem, kakor zaljubljen dečko, vse, kar je na

nji, še celó, kar se drugim zdí napaka, v mojih zaljubljenih očéh je kinč, prednost, lepa lastnost, znamenje popolnosti, toraj mi nihče, posebno zaljubljenih nihče, ne bo zameril, da tako rad govorim o svoji Ljubljani ter jo slovim povsod, kjerkoli me kdo poslušati hoče. Dozdaj s to svojo manijo še nisem nikjer naletel, morda tudi pri vas ne bom, morda boste celó radi šli za mano, ako vas peljem nekoliko po svoji Ljubljani ter vam pokažem nekatere zanimivosti, katerih vaše prozaično oko — ne zamerite mi izreka — dozdam morda še ni zapazilo ali se vsaj pečalo ni ž njimi.

Prva zanimivost v Ljubljani je, to ugane vsak, „rotovž“. A ne mislite, da zarad polne lune, koja gleda iz stolpa, ali zarad kameleonovih barv; to vsak zapazi, tudi zanimivo ni. Pač pa je zanimiva nasprotna štacuna Krišpar-jeva, zlasti pred pustnim torkom, ko se ti v oknih smejaajo naj lepše barve; ne da bi mislil, da so v kaki zvezi z gospodi na „rotovžu“, še manj pa, da so to slike, obrazi mestnih svetovalcev, ktere bi bil kak šaljiv fotograf iz nasprotnih oknó v rotovža zbornico na svojo plašo vjel in potem v oknu kot reklamo zá-se in za mestne očete razstavil. Fotografije mestnih očetov te larfe toraj gotovo niso, kajti manjka jim mnogo, n. pr. ušes popolnoma.

Od tega okna na desno za in pred tabo stoji sredi terga vodnjak s tremi prav lepimi podobami. Kakor iz rotovža modrost, teče iz tega visokega umotvora voda, in ako si ogleduješ figure tam pribite, obide te misel, kako bi bilo, če bi bilo na priliko nekaj mestnih očetov pri vodnjaku na mostu kamnitnih figur, in če bi se namestu njih postavile kamnitne figure v mestno dvorano. Morda bi bilo bolje za Ljubljano, lepše gotovo ne.

Dalje šetajoč obstojiš pred semeniščem, kjer se, ako si turnartega poguma, ustrašiš dveh čuvajev, o katerih boš, ker sta kamnitna in mrtva, mislil, da stražita nad varnostjo po mestu ali čujeta nad tem, da se §. 19. pri nas natanko spolnuje. Na vsak način sta že mnogo skusila, to se jima vidi na čmernih obrazih; ni čuda, da se jezita, ker je gimnazija blizu in profesorji pogosto memo nju hodijo. —

Zakaj je gosp. Anton Ahčin, policijski konfiskovalec, to prepovedal? Morda je bilo preslabo, mogoče, da bi bil dovolil, ako bi bilo to pisano malo bolj smešno in še bolj osoljeno.

Sicer je pa gosp. Ahčin „pokrita rihta“, toraj se pri njemu nikdar natanjko ne ve, kaj je v skledi.

Ta moj dinst pa ni nič kej fleten. Frava so že še voreng in frajndleh z menoj, gospod pa — pravijo jim doftar — niso nič kej, desgljeh so en gvavten Slobenar. Jest se ne zastopim dost na njih kšeft al dinst, samo tolk sem enkrat, k' sem šla glih mem cimra in so ble duri odprte, slišala, de so nekej od enih ziceng govorili, morjo že bit per kakšni rihti kje.

Pa se mi je vendar čudno zdel, koko so govorli. „Za pet goldinarjev ne grem v zicengo“, so rekli, „se muja ne plača. Z devet sto goldinarji na let in enem finfarjem za zicengo nobeden jud na Dunaj noče bit derehtar. Če mi ne dajo cénerja za zicengo, pa ne bom več.“

Toko so govorili moj rešpehtar, jest glih nisem zastopila, kakšne zicenge menjo, ali v gmejrat, al v lontag al pa kje druge. Jest sem s' forstelala, de imajo v teh zicengah Boh ve kolk dela in muje, de za finfar ne morjo sedet, ker več cajta zamudé. Za koga de dobé devet sto al devet hundertarjev na let, to frajljeh jest ne zastopim. Morjo že tist kompanij grozen velik nucat.

Kar na enkrat pa so perbučal dām, da jim je skor sape zmankval in jim je blo lice rdeče koker pirh. Vržejo na postljo klobuk in pravjo veseli: „Ti, ta stara“ (toko pravjo fravi, desgljeh so še mlada), zdej smo pa že pertrucal, de dobomo za vsako sejo po en cenar. Dons boš šla pa ti, Špela, po en firkelj, namest po en polč, za kosil.“

Od tistega cajta so pa toko rad hodil v zicengo, koker otroc po premoh al pa koker de b' ne imel nič družga kšefta, koker same zicenge. In res so jih imel v enem mescu devet, toko de so persedel devet cenarjev. Kolk so pa te zicenge ta drugim nucale, tega jest ne vem, zato, ker tega nič ne zastopim, tud ne vem, kje so te zicenge. Če bom drug bart kej več zvedla, bom pa še povedala, de boste vedli, kako se dandons godi. Po cajtengah kej tagca lohka ne zveste, zato k' nektér gospodje velik špendirajo, de ne pride od njih nič slabga v cajtenge. Dandons so tud cajtenge že zlo sferderbane, toko de se dajo podkupit, de molče al pa še kakšenga sleparja al švindlarja pohvaljo, namest de b' mu povedale, kar se mu šika.

O, ni vse zlato, kar se glonca; desgljeh dnar velik premore, mojga jezika pa vendar ne bo v cugelnih držal, k' ga še gospod Ahčin ne morjo.

Zdej pa adijo, morbit bom spet drug bart kej povedala, kar po cajtengah ne zveste.

Krivoverstvo.

Nek kmet, ki je vse vraže veroval, gre s svojim sosedom, kateri se je bil pa v šoli in po branji knjig in časnikov že nekoliko olikal, po noči iz trga domu. Bil je ravno večer, ko so se zvezde otrinjale. „Kedar se zvezde otrinjajo,“ prične kmetič, „se človeku vsaka želja spolni, katero v tistem trenutka ima.“ Sosed trdi, da je to vraža, kmetič, da ne. V tem hipu se otreni zopet zvezda. „Jaz želim, da bi mi vi 100 glđ. podarili,“ reče sosed. „Če je res, da se vsaka želja spolni, se bo tudi moja.“ Kmetič ostrmi, premišluje in reče: „Prav imate! To je vraža.“

Je že vrag!

To je vendar od zlodja! Ta Dežman, kteremu sem jaz blagovoljno prepustil županstvo ljubljanskega mesta, je dobil red železne krone! Jaz ne vem, kako da mene ne vidijo, ki sem se jim na Dunaji že tolikokrat pred noš nastavljal? Če nimajo očalov, jim jih bom jaz posodil. Čemu mi bo zdaj frak s tako velikim, a praznim „knefengarjem“? Potlej pa ljudje pravijo, da moja osobnost nič ne imponira, da-si se jako ošabno nosim! Kako vraga bo imponirala, če nimam nikakoršnega, tudi najbornejšega reda ne, če imam prsa gola, kakor kak mladič brado!

Dr. Jože Supppan.

*

Rešpehtarjova kuharica.

strašno ferbežnast klobuk nosjo, Garbaldjanar.

Veste, en cajt je že fletno, če je človek vakant ali brez dinst, dokler ima še kaj za ponucat', potlej pa, k' more že kijklje in bertahe v ferzocengo nosit, de plača s tem, kar se gor dobi, košenge za kvartir in špižengo, se začne ž njim glih toko godit, koker z našim rotovžam: de more na posodo jemati, če mu kdo kej posod. Zato sem s' pa mislila: „Boljš je en grabec v rok, kakor en golob (pa ne šentjurski) na streh“ in sem se vdinjala per enem debelem gospod, k' ne vem prov, kaj so, samo en koker de b' bli kakšen

Slovenci, pozor!

Volilna reforma je potrjena, tedaj je postala postava, vsled ktere se bodo odslej volili poslanci za državni zbor naravnost po volilcih in ne več, kakor do zdaj, po deželnih zborih. Toraj se prične nov način volitev, dežele bodo pošiljale svoje poslance naravnost na Dunaj, ne več prej Ljubljano, v Gradec, Celovec, Gorico, Trst, itd.

Dobro!

Toda s tem so tudi volilni kraji premenjeni, kar se bere v postavi, ktera je pa predolga, da bi jo „Brencelj“ razglašal, in tudi predolgočasna za-nj. Vendar je tudi njemu pomenljiva, kajti kdor s kakim blagom tržuje, zmeniti se mora za vse, kar se tiče njegove kupčije.

„Brencelj“ pa že več let tržuje s poslanci in ker jih more le pri volitvah spečati, se mora brigati za vse, kar se tiče volitev. Da-siravno ta njegova kupčija nič kaj ne gre, ker speča pri volitvah jako malo svojih poslancev, vendar ne more popustiti te kupčije, tim manj, ker je z blagom jako dobro založen. Lansko leto je dobil zopet nekaj novega, toraj si vsak lahko zbere, kar hoče.

In zbere naj si vsak, nihče naj ne pride iz radovednosti. „Brencelj“ je v zvezi s tistim centralnim volilnim odborom, ki se je na tihem tik pred slavno pojedino v kazini sestavil iz samih „c. k.“ in družih nemškutarjev od Auersperga do šentjurskega „Govofa“. Na to zvezo je ravno tako ponosen, kakor Dežman na svojo krono, ta zveza mu daje moč in predrznost, da stopi tudi letos, še predno so razpisane nove volitve, pred Vas s svojo krošnjo. V tej krošnji je vse, kar je nove nemčursko-liberalne vere, ne enega pravega Slovencega ni med to robo. Saj veste, da zdajna vlada ne mara nikakor Slovencev, kakoršni so zdaj postali, v državnem zboru, da hoče imeti same korenjake in „Govofove“ Leonide, kakor je grof Thurn, krog sebe na Dunaji. In takih „Leonidov“ ima „Brencelj“ kar na cente, tudi niso tako trdoglavni in trmasti, kakor je bil spartanski, ki se je dal za domovino ubiti; marveč ne eden tih bi se ne dal ubiti, rajši postane „Verwaltungsrath“ ali kaj drugega z veliko, še preveliko plačo. V tem obziru so „Brenceljnovi“ „Leonidi“ vsi drugačni; uni se ni ustrašil 100.000 Perzijanov, ti pa se ne ustrašijo 1.000.000 — toda ne Perzijanov, marveč goldinarjev; vtaknejo jih v žep, če bi jih še več bilo in v senci bankovcev, dobrih delnic in obligaciji se najrajši bojujejo, ter ne pobegnejo, če dežuje — rede in zlate križice; celo na ministerske stole bi zlezli, — vse za nemškutarijo, ustavo in žep.

In takih mož bi „Brencelj“ ne spečal? Ni ga strah, marveč boji se, da bi mu jih prekmalu ne zmanjkalo. Vendar jih danes še noče imenovati in razstaviti, le toliko pové, da bodo tisti, ktere Vam bo nemčurski centralni volilni odbor v Ljubljani sam, ali pa po svojih podružnicah priporočal in ponujal. Le po tistih sezite, bodo že pravi, po slovenskih odborih priporočane pa pri miru pustite, že zarad tega, da sedanjemu ministerstvu vstrežete.

To si zapomnite in — pozor!

Čudno, pa resnično.

Grof Andrassy bil je že k smerti obsojen, zdaj pa je avstrijski minister vnanjih zadev, naslednik Beusta.

Zemialkovski je bil k smerti, pozneje na 10 let v težko ječo obsojen in zdaj je poljski minister.

Škoda, da je bil „Brencelj“ obsojen le na dva meseca zapora in ne k smerti, sicer bi se smel nadjati, da bo tudi on gotovo še kedaj minister.

Dežman je dobil red.

Pred kratkem še se je Dežman nekje bahal, da še nima nobenega reda. Revez zdaj tega ne bo mogel več, kajti tudi on je zdaj med zaznamovanimi, lice se mu ne lesketa več v žaru nedolžnosti, je že „cahnan“.

Ko je počila ta novica po Ljubljani, frči „Brencelj“ okrog svojih znancev, da bi slišal, kaj bodo k temu rekli ali mislili, kajti „Brencelj“ spozna in vidi tudi misli svojih znancev ali „Štempiharjev“. In tako je zvedel, kar tukaj podá svojim prijateljem v zmedeni vrsti. Tu je, berite!

* * *

Hm! Le red železne krone je dobil Korelj. Ni vredno, da bi se človek jezil. Meni ga gotovo zato niso dali, ker sem že vitez in so mi kaj več namenili. Kedar bom jaz kaj dobil, bo to poklic moje osebe v ministerstvo, kar več nese, kokor borni križec.

Kaltenegger, vitez.

* * *

To je čudno! Jaz sem sam bil na Dunaji, toraj so ministri lahko videli, da so moja prsa še gola in vendar meni niso nič poslali. Če dobim kak red, obljubim, da se bom piškam in puranom čisto odpeval.

Podboj kostanjevški.

* * *

„Strela iz neba zadene najviše hribe“, pravi star rimski pregovor. Od redov to ne velja, drugače bi bila priletela železna krona na moj, ne na Dežmanov frak. Kako, da mene ne vidijo? Ali se jim morda še ne silim dosti?

Auersperg, predsednik.

* * *

To ni prav! Jaz bi bil zaslužil red, ne Dežman. Kdo je več slovenskih listov konfisciral, jaz ali Dežman?

Ahčin, konfiskovalec.

* * *

Nazadnje bom še jest kakšen vorden dobiv, zato k'sem gun dan v tajč kazino v Ibljan' toko rogomenten govoru. Lejte s'no, čovok rata imeniten in razstaviti, le toliko pové, da bodo tiste, ktere Vam bo nemčurski centralni volilni odbor v Ljubljani sam, ali pa po svojih podružnicah priporočal in ponujal. Le po tistih sezite, bodo že pravi, po slovenskih odborih priporočane pa pri miru pustite, že zarad tega, da sedanjemu ministerstvu vstrežete.

Govof iz Šenčurja.

* * *

Hm! Dežman misli, Bog ve kaj je, ko je dobil red železne krone. Jaz ga pa še nočem ne.

Pisker.

* * *

Jaz tudi ne!

„Brencelj“

„Slov. Narodu.“

S cepcem surovosti ti si mahnil po „Brencelju“, muhi; Vendar je ne nisi zadél, sebi si dal jo za uh. Pusti pri miru ga lé, če dražiš ga, bode te pičil, Stekla da bulo ti bo, zélo strupeno imá.

Črnetu.

Čemu ste se podali nazaj na Dunaj? Ste morda svojo „tobakero“ ali kak „čik“ smodke v zbornici pozabili?

Eden radovednih volilcev.

Otročje veselje.

Milijon je dovoljen. Juhej! Zdaj bodo pa meni in Fricu oče župan že kaj kupili. Jaz si bom zbral tacega konjička, da od zadej piska.

Jaz pa pipec za 2 krajcarja, pa trobento.

Dolfi.

Fricc.

Jedilni list pri „banketu“ volilne reforme.

„Brenceljna niso povabili k pojedini volilne reforme. To mu je tim težje delo, ker tudi on, kakor gosp. Podboj, rad kaj mastnega vgrizne. Potožil je svojo žalost kazinskemu natakarkju ter ga prosil, da bi mu vsaj še kake ostanke prihranil. Pa gospodje so vse pojedli in tako natakark ni bil v stanu vstreči „Brenceljnu“. Jedilni list je bil edina stvar, ktera je ostala, toraj je „Brencelj“ le tega dobil. Tukaj je:

Jedila:

Juha à la Bismark, jako neslana.
Pruski jezik na slovenskem zelju.
Rostbeaf à la Matija Golob iz Šenčurja.
Mlad Slovenec, pečen in garniran.
„Preussische Windbeutelorte“, z govorom gosp. Aleks. Suppppana.
Napihnjeni „krofi“ à la Pisker.
Zrezki iz „Tagblatt“ in „N. Fr. Presse“, politi z govorom grofa Auersperga.
Govor Šafarjevega Dolfka, kuhan in pečen v kazini.
Vampi nemškutarski, v deželi zrejeni.
„Tagblattova“ svinja, obrita in pečena.
Klobasa à la Janez Klobasa, in klobasarije.
Ocvrte blamaže Wurzbachove.
Ribe, v temni vodi vjete.
Klerikalna pleča s polivko à la Ertl in Suppppan.
Štrukelji iz otrobov, kateri so se pri konšt. zborih vezali.
Cmoki, kateri nemčurjem v želodcu leže.
Golobovi otrobi; neprebavljiva jed.
Polivka, ktero Dežman na Slovence poliva.

Pijača:

Pruski „Kümmel“.
Kruh, kterege se pri nas nemškutar napije.
Šampanjc, s penami jeze iz nemčurskih ust.
Žganje, skuhan iz „Tagblattovega“ gnojišča.
„Cliquot“, iztlačen iz kmečkih žuljev.

Zdihljej!

To je čudno! Banka „Slovenija“ je še čisto novo poslopje, in vendar se je vgnjezdilo va-nj že toliko črvov, katerih škripanje se sliši celó v „Slov. Narodu“.

Slovenski duh.

Poslano.

Zadnje „Novice“ naročajo delničarjem banke „Slovenije“, ki se hočejo vdeležiti zborovanja tega društva, da bi poslali svoje delnice gospodu dr. Costi. Mi dobro vemo, zakaj „Novice“ to naročajo. Namerja se namreč, v nadzorovalni odbor voliti take narodnjake, kateri bi prevzeli posel bolj iz domoljubja, kakor iz dobičkarije, in na ta način bi se celó utegnili pripetiti, da bi se plača za seje od desetih goldinarjev znižala na pet ali pa še čisto odpravila, kajti dobro nam je znano, da dr. Costa za svoj trud pri banki „Sloveniji“ nič ne zahteva in tudi nič ne dobiva.

Ta sebičnost dr. Costova, kteremu je, kakor se iz tega vidi, le za lasten dobiček mar, kateri ne dela toraj iz domoljubja zastonj, timveč iz dobičkarije, bi bila nam nevarna, ako bi se vodstvo banke sestavilo iz njegovih kreatur. Mi pa, ki vlečemo za svoje posedovanje desetake in še letno plačo, delamo to iz golega domoljubja, ne iz dobičkarije, in nihče nam ne more očitati, da bi se bili katerikrat desetakov branili. Taki poštenosti in nesebičnosti naši nasproti mora omolkniti obrekovalec.

Tu gre toraj za važno stvar, kajti ako v banki „Sloveniji“ propade Treuenstein-Zarnikova svojat in pride na krmilo Costova, bodo desetaki — namestu da bi se skrili po naših žepih — plesnovali v kasi ali pa se bodo nalagali na obresti, kar bi bilo pa nam, se vé da, neizrekljivo škodljivo in še celó našemu domoljubju nevarno.

Toraj ne ubogajte „Novic“, marveč pošiljajte delnice rajši nam, ki smo za napredek, uni pa so za ostanek, t. j. mi smo zato, da se denar spravi med ljudi, uni pa, da ostane v banki.

Več ljubljanskih delničarjev,
kterih delnice so pri banki vložene kot kavcija
za voditeljstvo.

Iz Olimpa.

Dragi mi „Brencelj“!

Danes bom kratek. Roka se mi jeze trese, vsi prebivalci našega kraja so raz sebe, posebno Tomšič, kateri si ne more misliti, kako je mogoče, da je vodstvo njegovega „Naroda“ prišlo v take roke. To je škandal! Mi bomo zdaj popustili „Tagblatt“ in si naročili le „Narod“, kateri ga zdaj popolnoma nadomestuje.

Vendar prinese včasih tudi kaj smešnega, n. pr., da se je dal Stritar vsekati, vlti ali vrezati v kamen ali kaj družega in to zdaj, ko je še živ. Mi smo vgibali in vgibali, kaj more biti temu vzrok, a vganili nismo, kar pride Toman, kateri še marsikako vgane, in reče: Vzrok se lahko vganee. Zato si je dal vlti podobno že zdaj, ko je še živ, ker mu narod slovenski — ne „Slov. Narod“ — po njegovi smrti najbrže ne bo napravil spominka. Da se pa njegov spomin ne zgubi popolnoma, treba, da sam in njegovi kadilci že zdaj za to skrbe.

Pri moji veri, vganil je Toman. Mi smo se smejali in mislimo, da se tej novici smejete tudi vi, ker družega ni vredna. Morda bomo v „Narodu“ še kaj tacega brali.

S tem ostanem

ves Tvoj
Miroslav.

Le napihujmo se!

„Slov. Narod“ je prinesel ves ves svet osupnejočo novico, da je podobar gosp. Zajec izdelal podobo Stritarjevo. To je res novo, da se ljudje dajo že pri življenji sami spominjke sekati, rezati in liti, kakor da bi se bali, da se jim to po smrti ne bi zgodilo.

Ta misel je originalna in toraj „Brenceljnu“ jako všeč, ker se on vsega poprime, kar se drugim čudno zdi. Le dajmo se! „Brencelj“ vé še nekaj oseb, katerih slike bo izročil gosp. Zajcu, da jih prilično v les vreže ali pa v kamen vseka. Tu jih je le nekaj.

1. Kip gosp. dr. Zarnika, sedem sežnjev visok in v sredi života tri sežnje širok, izsekan ali vlit v podobi direktorja banke „Slovenije“, v desni roki desetak, v levi pa „praesenzmarke“. Iz žepa mu gleda pola papirja, lepo bela, popisana z njegovimi zaslugami.

2. Slavno vredništvo „Naroda“, skupščina treh oseb, z napisom: „Mi vse, vsi drugi nič.“ Zraven sebe imajo velik kotel, iz kterega z veliko „šefljo“ modrost zajemajo. — Ta skupščina bila bi jako efektivna, kupci bi se kar trgali za-njo.

3. „Mladoslovenec“ Treuenstein, voditelj banke „Slovenije“, bi se dal enako dr. Zarniku izsekati; zraven njega vrednika „Laibacherice“ in „Tagblatta“, moleča roke proti njemu, da bi jima plačal po desetakah pohvalo, katero sta vrnila v svoja lista. Ta podoba bi se pokupila gotovo v Zarnik-Treuensteinovih krogih, da bi ne prišla drugim v roke.

4. Podoba dr. Vošnjaka z mehom v roki, s katerim podpihuje ogenj — miru in sprave med Slovenci. Jako sarkastična podoba.

4. „Brencelj“, kako „Narodu“ osle kaže.

Te podobe naj bi gosp. Zajec tim bolj gotovo izdelal, ker se ni nadejati, da bi, kakor kaže, jim svet po smrti spominje postavjal.

Pogovor.

Radovednež. Kdo pa je ta mladič Suppan, ki je, kakor „Novice“ pripovedujejo, s starcem Ertlom velikonočni ponedeljek v kazini udrihal po duhovnih in talarjih?

Resnicoljub. To ti je možicelj na precej visokih nogah, ki mu je pa ravno kar mlečni mah pričel poganjati iz brade. Predno je bil postavljen za učitelja na tukajšnji realki, bil je, — vsaj na videz, če ne v resnici — prav pohlevna in mirna dušica. Ko je po g. Piskru prišel v šolo, zlasti pa, odkar je ta prilezel na stopinjo, o kateri se niti njemu niti nikomur ni sanjalo, jel je greben rasti tudi Suppanu. Ker sedanjemu ministerstvu sam ne prisoja dolgega življenja, zato se trudi kmalu priti na vrhovec, t. j. dobiti plačilo za svoj trud, kakor se je to že posrečilo mnogim. Pomoček k temu namenu mu je, govoriti, kjer bi imel še molčati in učiti se, češ, da le govori, da ga imenujejo časniki in da se tako uvrstuje med liberalce, olikance in omikance. — Vkljub naslovu „doktor modroslovja“, ki ga predstavlja svojemu imenu, bi mu jaz — nedoktor modroslovja — to le svetoval: naj bi se raji še učil, da dopolni učiteljski izpit, pri katerem mu je menda prvič nekaj spodletelo; da bi se učil slovenskega jezika, da spričalo njegovo k zrelosti skušnji ne bode vedno v nasprotju s tem, kar priča s znanjem in da nespolnjen ne ostane pogoj, stavljen pri razpisu njegove službe. Da je temu možiceljnu le na tem, da govori, ne vprašuje, kaj, to jasno priča njegova zadnja napitnica. Kajti da bi novi volilni reformi kaj mogel pomagati na noge zlasti s tem, da kmeta loči od duhovščine, tega sam sebi ne verjame. In če si verjame, naj imenuje le enega samega kmeta, kterega on pozna in s katerim bi mogel govoriti. Pač smešno

in žalostno je, da se vkljub Esopovi basni še vedno napihujejo žabe. Da je ta možicelj tudi „Tagblattu“ sodelavec in nabiratelj pikantnih prigodkov, to je obče znano.

Radovednež. Pač lep možicelj je to. Samo še to mi razjasni: Od kod to izhaja, da ta možicelj tako rad zlasti po duhovnih maha?

Resnicoljub. No, to vprašanje je pač lahko rešiti. Kdor tega ne stori o sedanjem času, ta ni omikan, če tudi bi bil že dvakrat doktor. Saj še „Slov. Narod“ sem ter tje tako rad duhovščino sploh malo všipne. Mogoče, da mu v srcu ni to, kar na jeziku. Pa tega nam ne bo dal veljati, sicer bi priznal, da je hinavec. — Verjetno je toraj, da sovraži duhovstvo; moji razlogi za to:

1. On je rojen med vernimi Tirolci;
2. starši so mu bili jako pobožni Kranjci; Aleksander že doktorček, je z očetom marsikteri, če ne vsaki večer, molil rožni venec;
3. stric, vrl Slovenec, od čegar precejšnega premoženja je menda tudi njega nekaj doletelo, je bil korar stolne cerkve v Ljubljani, in
4. po prizadevanji duhovnikov ga je doletela tudi služba, v kateri se jako dobro počuti.

Radovednež. No, no, je že dosti tacih razlogov; toda navedi mi drugih, da bi se iz njih dalo razlagati sovražstvo do duhovnov, ker navedeni kažejo ravno nasprotno.

Resnicoljub. Ti sklepaš po zakonih pravega nramnega modroslovja, ne pa onega, kterega se nekteri navzamejo na visokih šolah. Je namreč tudi modroslovje, ki tako-le uči: Oprosti se vsega, kar te vklepa v spono, med to vse se gotovo šteje hvaležnost, kajti ona te veže na tvoje dobrotnike; strgaj verige tega blagega čutja in potrdi pregovor: „nehvaležnost je vračilo svetá“.

Živela nehvaležnost!

Neumni pogovori.

Jože. „Slov. Narod“ se je jel prav lepo obnašati. Koliko je-li vreden?

Tone. Velja veliko, menda 16 gld. na leto, vreden — hm! — vreden pa ni nič.

Jože. Pač, vreden je, da bi se mu zgodilo to, kar zasluži.

* * *

Jaka. Kdo so pa tisti ljudje, ki v „Slov. Narodu“ dr. Costo tako nesramno napadajo?

Tine. To so tisti, kateri so na Štajarskem narodno polje tako razorali, da raste na mnogih krajih mestu slovenske pšenice nemčurska ljulika; potem, ko so se jih Štajarci naveličali, preselili so se v Ljubljano in zdaj orjejo tukaj.

Jaka. Toda pri nas bodo kmalu izorali, ni me strah.

Tine. Kaj bo pa potem?

Jaka. Nič! Kar zdaj sejejo, to bodo želi, in če bodo stradali, bodo prišli zopet k „starim“ beračit.

* * *

Tine. Zarnik-Treuensteinova svojat je v „Slov. Narodu“ dr. Costo res prav po „Tagblattovi“ navadi napadla.

Tone. Prav se godi gosp. dr. Costi! Zakaj pa on skrbi bolj za blagor banke „Slovenije“ in delničarjev, kakor za svoj žep? Zakaj ne skubi banke, kakor drugi?

Tolažba dr. Costi.

Naj slabši sadje ni tisto, kterega „Slov. Narod“ obira

Rajska radost.

Ko je c. k. deželni predsednik Auersperg Dežmanu pripel red na prsa, je rekel, da ga rajska radost obhaja, da ima ravno on kot deželni predsednik priliko, okinčati prsa mestnega župana.

Na to je Dežman — če ne rekel, vsaj si mislil — sledeče:

„Tudi mene naudaja rajska radost, gosp. grof; vendar bi me naudajala še večja, ako bi imel jaz kot c. k. deželni predsednik priliko, Vam, županu ljubljanskega mesta, obesiti kak red na prsa ali krog vratu.“

Dobro, Dežman!

Naznanilo.

Pri podpisnem vredništvu sprejme se še nekaj obupljivih ljudi, kateri so pripravljani, podirati, kar se je z velikim trudom dozdej na „Slovenskem“, posebno na Kranjskem, zidalo.

Uredništvo „Slov. Naroda“.

„Brencelj“ piše:

Gosp. dopisniku iz Prema. Bodite veseli, da imate tacega učitelja; gosp. Pisker ga bo gotovo kmalu premestil, ker mu je že, kakor se sam baha, ob času, ko je učitelj K. v Ljubljani po šolah posedal, kakšen „seksar“ vrgel. Da pa prof. Pisker ni „pisker“, ampak možak, to je gotovo iznajdba bistroumnega učitelja Vašega, kateri ga tako hvali in upa od Piskra, da bo dobil od njega, česar koli ga bo prosil. Ako tacega učitelja Pisker na njegovo prošnjo kam premesti, naj bolje v Ameriko, bo gotovo tudi Premčanom ustrezno; da bi ga pa „Brencelj“ v zehto vzel, tega — ne zamerite — omenjeni učitelj vendar-le ni vreden, ker bi utegnil na to ponosno biti. — Vam pa hvala, da toliko mislite na „Brencelja“, in prijateljski pozdrav!

Gosp. dopisniku iz Medvod. Če se gosp. župnik P. tako obnaša, kakor Vi pišete, in briču soseske vrata kaže in mu tudi lastnoročno iz hiše pomaga, to res ni lepo. Ako pa bi „Brencelj“ to dalje razlagal, bi utegnil gospod župnik, kateri je na „Brencelja“ hud, ker je povedal svetu, da je prosil Stremayerjevih grošev, misliti, da ga „Brencelj“ obira zato, da bi se maščeval nad njim zaradi zadnjega neotesanega pisma njegovega. „Brencelj“ pa ne misli na maščevanje in to tim manj, ker gosp. župnik P. ni politično važna oseba, kakoršne ima „Brencelj“ posebno na muhi. Pustimo ga tako dolgo pri miru, dokler ne bo zopet prosil Stremayerjevih grošev.

Gosp. S. J. v G. Vaš dopis s prilogo prejel. Hvala! Ako ne pride kaj važnejega vmes, bom naslikali „petelina“. Za ta list je, se ve da, prepozno, ker izdelanje podob vselej po 14. dni ali še več trpi.

Gosp. „hriboveu“. Za „kapuna“ mi je dal blagajnik banke „Slovenije“ 2 gold. 18 kr. S poslanimi 1 gld. 50 kr vred je toraj plačan „Brencelj“ za celo leto in „Ričet“ ter Vam je pripisanih 38 kr. za prihodnje leto. Hvala! Srčni pozdrav v hribe! Pazite, da Vas sneg ne zapade.

Gosp. P. R. v C. Kaj bo „Brencelj“ odgovoril „Narodu“ na zadnji grdi napad? prašate. Odgovor dobite v današnjem listu. Trojica „Narodova“ je jako občutljiva; če jo le količkaj požgackaš, pa kriči, kakor bi jo drl. Take ljudi se mora hvaliti, gorje ti, če jih boš grajal! Domač prepir pa pametnim ljudem in pravim narodnjakom ni po volji, toraj zatisnimo rajši uho in — molčimo. —

Kravsovc.

Sledeči gospodje vkljub večkratnemu opominjevanji nočejo nikakor plačati „Brenceljnu“, kar mu gre, in ga vsled tega še bolj zatirajo, kakor njegovim očitni sovražniki nemškutarji: Gg. Franc Brus v Fužinah pri Reki (8 gold. 30 kr.); Anton Dragar, živinozdravnik v Št. Jurji pod Tabrom (6 gold. 80 kr.); Janez Einspieler, župnik na Koroškem (6 gold. 80 kr.); Janez Fatur, posestnik v Zagorji (13 gold. 30 kr.); Jakob Kuhar, župnik na Koroškem (6 gold. 80 kr.); Janez Levičnik, posestnik v Kamniku (6 gold. 80 kr.); Janez Ozmec, župnik v Žitanji (6 gold. 80 kr.); Šimen Pirc, župnik v Češenjcah (6 gld. 80 kr.); Sadnikova liša v Št. Petru pri Celji (6 gold.); Šimen Treiber, župnik v Timenici (6 gold. 80 kr.); France Zupančič, župnik v Koprivnici (6 gold. 80 kr.); Jak. Janič, trgovec v Žaveu (3 gld. 50 kr.); France Jerše v Gornjem gradu (4 gold.); Jože Brezovec, posestnik v Dedendolu (3 gold. 80 kr.); Janez Drašler, župan v Borovnici (3 gld. 80 kr.); Tomaž Gruden v Proseki (3 gold.); France Jagodič, krčmar v Šmarjah n. Št. (3 gld. 80 kr.); Lorenc Kočevar, posestnik v Središči (3 gold. 80 kr.); Adolf Lunaček v Travniku (3 gold. 80 kr.); Jurij Marktmüller, Lavamünd (3 gld. 80 kr.); Anton Martelanec, gostilničar v Barkoli (3 gld.); Tomaž Nidorfer, mlinar v Vrbnjah (3 gold. 80 kr.); France Orožen, trgovec v Laškem (3 gold. 80 kr.); Jakob Obrsnel, pos. in trgovec v Divači (3 gold. 80 kr.); Mihalij Podlesek, Gederotz (3 gold. 80 kr.); France Pirc v Jelšanah (3 gld. 80 kr.); Andrej Stroj, trgovec v Trstu (3 gold. 80 kr.); Janez Zupan v Kropi (6 gld. 30 kr.).

(Dalje sledi, ako tisti, katerim je bilo zažugano, do prihodnje številke ne poravnajo dolgá.)

„Brencelj“ svojim.

S tem listom je popustil „Brencelj“ „Narodno tiskarno“ in se bo izlegal odslej zopet pri „Blaznikovih dedičih“. Zato je tudi pribrenčal dosti pozneje, kakor je obljubil. Zdaj mu bo hiteti, da bo zopet samega sebe došel. — Ob enem se preseli tudi iz svojega stanovanja na velikem trgu, pa ne daleč, bival bo zdaj „za vodo“ hiš. št. 250 v drugem nadstropji, posamezne številke se bodo dobivale pri njem in pri tobakarici tik frančiškanskega mosta za vodo. — Tako je vse drugo premenjeno, le „Brencelj“ sam bo ostal, kakor je bil in tudi dalje brenčal „na sramoto vsih olikanih Slovencev“, kakor je „Narod“ rekel, kateri obrekuje in objeda najbolj zaslužene in časti vredne narodne može, se vé da „na čast vsih olikanih Slovencev“. — Vkljub temu nesramnemu napadu po „Slov. Narodu“ je „Brencelj“ namenil se, zavoljo potrebne sloge in edinosti pri novih volitvah, vsaj za zdaj ne vrniti „Narodu“ ta nesramen napad in se ne ozirati na ta list, kateri bo, če gre dalje to pot, kmalo spodjedel „Narodno tiskarno“, a zdaj, ko je ne glede na volitve, vso svojo nesramno silo obrnil v narodnjake, kakor sta dr. Bleiweis in dr. Costa, mu pa „Brencelj“ ne bo prizanašal. Zarad tega bo tudi podoba dr. Zarnika in Treuensteina prišla že v drugem listu. Kjer divjá taka strast, kakor pri peščici Zarnik-Vošnjakovih kadilcev, tam človek ne more ostati krotak, tim manj pa „Brencelj“. Naj svet vse zvé in potem sodi. „Brencelj“ ne pije rad domače krvi, a kjer so rane že tako gnojne, naj reže oster nož kritike in satire.

Dežman ima red.

Dežman. Jaz ga že imam, prijatelji, le glejte, da ga tudi Vi dobote.
Pisker. Jaz ga še nočem ne.
Dolfi. O joj! Dežman ga je dobil, jaz pa ne. Kaj bodo mama rekli!
Frice. Vsak človek dobi kaj, sama mi-dva nič, pudelj. Jokajva se, pudeljček!
Pudelj. Au — vav — vav — vav!

Prošnja.

Če ima kdo kaj blata, ktereга misli po dr. Bleiweisu in dr. Costi metati, naj ga ne pošilja več, kakor je bila dozdaj navada, „Tagblattu“, marveč nam, ki taka naročila z večo umnostjo in natančnostjo prav radi izvršujemo.

Uredništvo „Slov. Naroda.“

Razloček.

A. Kak razloček je med pravim in nepravim narodnjakom?

B. Nepravi narodnjak je tisti, ki vedno pravi, da je narodnjak, pravi pa tisti, ki tega ne pravi.

A. A, tako! Zdaj bom pa že vedel.

Najnovejša novica.

„Slov. Narod“ je sklenil svojo nesramnost poslati v dunajsko razstavo. Gotovo bo dobil pohvalo.

„Ričet iz Žabjeka.“

še ni vés razdeljen, kdor si ga želi, naj se oglasi s 30 kr.

Razposlal se je pa že vsim, ki so ga naročili. Kdor bi ga ne bil prejel, naj se oglasi. Le po njem, dokler ga je še kaj.